



Kayahan
Demir

KEFENSİZLER
MEZARLIĞI

pörtakal

Kapı usulca aralandı.

Gıcırdarak açılan kapının sesine bir çift küçük ayak sesi eşlik etti. Her adım yüreğimin derinliklerine işliyordu sanki.

Korkuyor muydum?

Hayır, sadece biraz gergindim. Sonuçta gelen kişi yabancı değildi. Ayrıca ben gelmesini istediğim için geliyordu. En büyük dileğimi gerçekleştirmek için...

Adımlar bulunduğum odaya yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacakmışçasına hızla atıyordu. Bir an kalp krizi geçireceğimi düşündüm ama onu görmeden ölmeye niyetim yoktu. Yorgun kalbim bu heyecana bir süre daha dayanabilir miydi? Ayak sesleri odamın hemen önündeydi. Küçük bir el kapı tokmağına uzanıyordu.

Kapı aralandıkça odaya yayılan gıcırta sesi adeta kulaklarımı tırmalıyordu. Belki de işittiğim, kulakları sağır edebilecek en sessiz çığııktı. Nihayet kapı tamamen aralandı, görmeyi dilediğim kişi tam karşımdaydı. O anda gözlerimden akan yaşlara aldırış dahi etmiyordum. Yavaşça yere çömeldim, kollarımı olabildiğince açtım. Gözlerimdeki yaşlara rağmen tebessüm edebiliyordum çünkü en mutlu anımla baş başaydım.

“Oğlum!”

Karşımdaki silüet tek kelimelik cümleme tepkisiz kalmadı ama donuk suratındaki saf tebessümü fark etmem biraz zaman almıştı.

“Baba!”

Karşımdaki karanlığın coşkuyla bana doğru geldiğini gördüm. Ona sarılmayı o kadar çok istiyordum ki... Çünkü oğlum, babası için çok ama çok uzaklardan gelmişti!

1.BÖLÜM

“Hayatta hiçbir gayesi kalmayan insanın durumu, otopsiye girmeyi bekleyen bir cesedin durumundan farksızdır.”

Mete, İstanbul'un tam kalbinde yer edinmiş, tarihî dokularla bezeli İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü'ne girer girmez üç senedir okuduğu bölüm binasına hızlı adımlarla ilerledi. Geçtiği yerlerde yaklaşık iki ay evvel yeşermeye başlamış ağaçlar, çimenlere uzanıp birbirlerini çekiştiren üniversiteli gençlere adeta güneşli havalarda sığınabilecekleri bir korunak olmuştı. Tam anlamıyla bir bahar havası vardı.

Mayıs ayının gelmesiyle her sene üniversite bünyesinde organize edilen festival döneminin başlaması, derslere girmek istemeyen öğrencilerin bahanesi olmuştı. Konserler, spor ve kulüp etkinlikleri, geziler bu kaçamak için başlıca sebeplerdendi. Nihayet bilim tarihinin en eski temel bilimlerinden biri olan "Astronomi ve Uzay Bilimleri" başlıklı tabelanın yer aldığı binaya gelebilmişti.

Çevresine göz gezdirdikten sonra tanıdık birini göremeyince bölüm binasına girdi. Geniş hole adım attığında bölüme henüz yeni atanmış araştırma görevlisi Erkan'la karşılaştı. Kırklı yaşlarda olmasına rağmen olduğundan daha genç görünüyordu. Suratına minik bir tebessüm ilıştırıp, "Ne haber Mete?" diye sordu. "Urfa gezisinin sonuçları açıklanmış, bir bak istersen."

Mete duyduğu haber karşısında o kadar heyecanlanmıştı ki hocasına selam dahi vermeyi unutmuştu. Öyle ki heyecanı ses tellerine kadar sirayet ediyordu.

"Öyle mi hocam? Sonuçlar nerede asılı?"

Erkan Hoca, karşısındaki delikanlının heyecanını normal karşıladı. Tebessümünü koruyarak panoyu işaret etti. Mete, hocasının gösterdiği yere bakınca önce yüzünü ekşitti ve hemen akabinde gülmeye başladı.

“Hocam kusura bakmayın, bu yeni binaya hâlâ alışamadım.”

“Fark ettim,” dedi araştırma görevlisi Erkan. “Artık tüm dersler burada olacak, alışırsın zamanla.”

Erkan Hoca haklıydı. Bir buçuk sene evvel yıkılan bölüm binalarının yenilenme süreci yeni tamamlanmıştı. Bölüm binaları genişletildiğinden öğrencilerin uyum sağlaması vakit alacaktı. Mete, hocasını selamladıktan sonra panoların bulunduğu yere giderken uzun, siyah ve dalgalı saçlarını sağ eliyle arkaya taradı. Heyecanını dizginlemeye çalıştı. Gerek heyecanından gerekse ısınmaya başlayan havalardan alınandan ter damlıyordu.

Cam panoya asılmış sayfada “Urfa Gözlem Gezisine Katılmaya Hak Kazanmış Öğrenci Listesi” yazılıydı. Yaklaşık yirmi ismin yer aldığı listede gözüne ilişen bir isim onu rahatlatmıştı.

“G. Mete Yıldız”

İsmi bir kâğıtta görmek Mete’yi hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Bölümün en başarılı öğrencilerinden olmasına rağmen bu geziye kabul edilmeyeceği düşüncesi hep aklındaydı. Ancak bu sefer emekleri boşa gitmemiş, derslerinde elde ettiği başarı ona bu gözlem gezisini armağan etmişti.

“Vay kardeşim, ismin en üstte, tebrikler!”

Mete aniden irkildi. Gelen, en yakın arkadaşı Mustafa’ydı. Olur olmadık yerlerden aniden çıkıp insanları korkutmayı çok sevdi.

Mete muzip bir şekilde tebessüm ederek, “Senin ismin de en altta!” dedi. “Yani bir gezide daha...”

“Birlikteyiz!” dedi Mustafa, Mete’nin sözünü keserek. Heyecanla arkadaşının üzerine atladı. Mete’ye göre oldukça iriydi. Mustafa ona sarılırken kaburgalarının kırılacağını düşünmeden edemedi.

Mete, “Biraz daha sıkarsan birlikte olamayacağız,” dedi nefes nefese. “Sayende kaburgalarımı ciğerlerim iç içe geçti, biraz yavaş!”

Mustafa, bu uyarıdan sonra Mete’yi bırakıp, “Kusura bakma,” dedi. “Ekipte başka kimler var?”

“Sen de olduğuna göre sınıfın çoğu var diyebilirim.”

Mustafa kıkırdadı. Dersleri genel anlamda pek iyi sayılmazdı. Çoğu zaman Mete sayesinde sınavlardan geçer not alırdı.

“O zaman desene macera başlıyor!”

“Bu biraz da sana bağlı.”

Mustafa merakla Mete’ye baktı. “Ne demek şimdi bu?” diye sordu.

Mete ketumluğunu koruyarak sinsice tebessüm etti. Kolunu Mustafa’nın omzuna atarak, “Gel yemekhaneye gidelim, karnım zil çalıyor. Sabahtan beri dersteyim, her an beynim patlayabilir,” dedi.

“Olur kardeşim, ben de aynı şekildeyim. Acaba bugünkü menüde ne var?”

İkili yemekhaneye giderken Mustafa macera konusunu çoktan unutmuştu bile.

* * *

Gezi günü geldiğinde, tarihî Güneş teleskobunun yer aldığı gözlemevinin önünde mütevazı bir kalabalık göze çarpıyordu. Gözlem gezisine gitmeye hak kazanmış öğrenciler, kendilerine göz kulak olmak için görevlendirilmiş üç araştırma görevlisiyle bölüm bahçesinde sohbet ediyor, Urfa’ya gidecek özel üniversite otobüsünü bekliyorlardı.

1933’te İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi bünyesinde kurulan tarihî sayılabilecek gözlemevi yenilenmiş haliyle bahçedeki kalabalığın sohbetlerine şahit oluyordu. Gözlemevi, yenilenme çalışmaları sırasında yıkılmayan tek yapı olmuştu. Tarihî yapı sayıldığından Kültür Bakanlığı, bölüm binasının özellikle bu kısmının yıkılmasına razı olmamıştı. Orada yüz yıla yakın bir tarih yatıyordu. Yerli yabancı birçok bilim insanı burada araştırmalar yapmış, bilimin aydınlık yüzünü ülkemizle tanıştırmıştı. Prof. Dr. Nüzhet Gökdoğan ve Prof. Dr. Kâmuran Avcıoğlu burada çalışmış yakın dönem kadın âlimlerden bazılarıydı.

Bölüm bahçesinde öğrenciler kendi aralarında sohbet ederken kampüs görevlileri Urfa’ya gidecek teleskopları hazırlıyordu. Bunların yanı sıra çok sayıda Gök Atlası da gidecekler arasındaydı. Özellikle gece

gözlemlerinde çıplak gözle yapılacak takımyıldızı tayini için olmazsa olmazdı. Bunlara bir nevi modern usturlap da denebilirdi.

Bahçe üzerinde üniversitenin logosunun bulunduğu ihtişamlı bir otobüs yanaştı. Aracı gören öğrenciler ve araştırma görevlileri, ellerindeki eşyalardan bir an evvel kurtulmak istiyorlardı. Önce teleskop ve diğer gözlem materyalleri bagaja yerleştirildi. Gezi iki gece üç gün sürecekti. Dolayısıyla öğrenciler eşya, yiyecek ve çadır da getirmişti. Eşyalar yerleştirildikten sonra herkes otobüse geçti. Mete'yle Mustafa yan yana oturdu. Günay ve Mehtap'sa hemen önlerindeki koltuklardaydı.

Özellikle Günay başına buyruk bir kızdı. Kısa kesilmiş mor renk saçlarının bir kısmı kazılmıştı. Hem tarzıyla hem kıyafetleriyle görünüşü alışılmışın dışındaydı. Diz kısımları yırtık siyah pantolonlarını, kuru kafa motifli iri küpelerini üzerinden hiç eksik etmezdi. Abartılı makyajıysa gotik havasını tamamlıyordu.

Mehtap'sa onun tam tersi özelliklere sahipti. Bakımlı, uzun, siyaha dönük düz saçlarıyla klasik bir tarzı vardı. Ses tonu bir çocuğunkine benziyordu, ilgi çekici olduğu kadar dinlendiriciydi. Arkadaşları ona defalarca seslendirme yaparak meşhur olabileceğini söylemesine rağmen o, hayatını bilime adanmak istiyordu. İleride Nüzhet Gökdoğan, Paris Pışmış gibi başarılı bir bilim kadını olmak istiyordu.

Otobüs hareket ettiği anda kulaklığını takan Günay, dinlediği şarkıyla kendinden geçmişti. Mehtap'sa Tübitak'ın bilim kitaplarını kurcalamakla meşguldü. Bu esnada Mete'yle Mustafa da Urfa'yla ilgili planlarını yapmaya başlamıştı.

* * *

Yaklaşık on sekiz saatlik yolculuğun ardından üniversite otobüsü Urfa'ya vardı. Yolculuk sırasında öğrenciler yer yer şarkılar söylemiş, yer yer kendi içlerine çekilip kitap okumuş, telefonda oyun oynamış ya da uyumuşlardı. Yolculuk bittiğindeyse tek hissettikleri yorgunluktu. Akşam olmuş, hava kararmıştı. Çadırlar kurulduktan sonra iki üç saatlik dinlenmenin ardından gece gözlemi yapacaklardı.

Havanın kararmasıyla ortaya çıkan yıldızlar, buraya ilk kez gelenleri hayrete düşürüyordu. Derslerde duymaya alışık oldukları berrak

gökyüzüyle iç içeydiler. Yaptıkları ilk iş, temiz Urfa havasını ciğerlerine doldurmak oldu. Yıldızların, hatta samanyolunun bu derece net görülebildiği böyle bir yerde keyifli gözlemler yapılacağı kesindi.

Otobüs Urfa'nın bir kasabasına girdikten sonra araştırma görevlisi, kasabalı, orta yaşlı bir adama çadır kurmaya müsait bir alan olup olmadığını sordu. Yaklaşık yarım saat içinde kasabalının söylediği yere vardılar. Büyük sayılabilecek bir alandı. Biraz ıssız olmasına rağmen on beş dakika ileride bir kasabanın olduğunu bilmek herkesi rahatlatıyordu. Yaklaşık yirmi beş kişilik bir kafiye yalnızlıktan söz edilemezdi kuşkusuz.

Otobüsten indikten sonra herkes kendi çadırını kurmaya başladı. Bir saatte çadırlar kurulmuş, teleskoplar gözleme hazır hale getirilmişti. Üç saatlik dinlenmenin ardından herkes çadırından çıkıp ciğerci kedisi misali teleskopların etrafında toplanmaya başlamıştı. Bir yandan teleskopların açılarını ayarlarken bir yandan da sandviçlerini yemeye çalışıyorlardı. Bu esnada çadırlarından hâlâ çıkmamış olan Mete'yle Mustafa'ysa bir yandan atıştırırken bir yandan sohbet ediyorlardı.

Mustafa'nın canının sıkıldığı her halinden belliydi. "Maceraya bak, çay demle!" diye söylendi.

Mete, "Keşke," dedi gülümseyip gülümsemediği belli olmayan bir ifadeyle. "Şimdi demli bir çay demleyenimiz olsa güzel olurdu doğrusu."

Latifeyi duymazdan gelen Mustafa gülmemişti bile.

"Sırf çadırda yemek yiyip gözlem yaparak mı geçireceğiz üç günü? Ben okuldan kaçmak isterken açık havalı okulun içine düştüm resmen!"

İkisi de güldü. Mustafa'nın sinirinden güldüğü belliydi.

Kısa süreli bir sessizlikten sonra Mete, Mustafa'ya kaçamak bir bakış attı. "İstersen..." dedi ve hemen ardından sustu.

Mustafa sabırsızlıkla, "İstersen ne?" diye sordu.

"İstersen buradan kurtulabiliriz. Bildiğim bir yer var."

Mustafa, önce arkadaşının yine şaka yaptığını düşündü. Ancak Mete'nin yüzündeki ifadeyi görünce ciddi olduğunu anladı.

“Yani kaçalım mı diyorsun?”

Mete omuz silkerek, “İstersen,” dedi. “Canının sıkıldığını söyleyen sensin, yoksa benim için hava hoş.”

Mustafa bir süre konuşmadan sandviçini yedi.

“Peki o bildiğin yer... Tam olarak nerede?”

Mete arkadaşının sorusu üzerine başını sağa sola salladı. “Soru yok kardeşim, icraat var! Benimle var mısın, yok musun?”

Mustafa aniden fırlayıp ayağa kalktı. Coşkuyla, “Varım be!” diye haykırdı. “Hatta bunu Günay’la Mehtap’a da teklif edebiliriz.”

Mete yüzünü buruşturdu. Düşünceli bir ifadeyle, “Mehtap’tan pek emin değilim ama Günay’dan şüphem yok. Olur, onları da çağıralım öyleyse,” dedi.

Mustafa, bir anda bir şey hatırlamışçasına eğilip arkadaşına sokuldu. “Gerçi ben o Günay’dan biraz çekiniyorum dostum. Biraz tuhaf biliyorsun.”

“Sadece biraz ilginç diyelim,” diye söylendi Mete.

“İlginç biraz hafif kalır. Aralarda kendi kendine konuşurken görüyorum onu, görünmeyen varlıklarla iletişimi var gibi. Sen hiç fark etmedin mi?”

Mete bir anda gülerек ortamdaki kasveti dağıttı. “Saçmalama Mustafa, belli ki bu kız seni çok korkutmuş. Asıl beni Mehtap düşündürüyor. Bizimle geleceğinden emin misin?”

“Onu ikna etmekte ne var! Gideceğimiz yerde gece gözlemi yapmak için şartlarımız daha iyi olacak dedik mi, tamamdır. Biliyorsun, ona bilimin ‘b’sini söylemek yetiyor.”

Mustafa biraz durakladıktan sonra sessizce, “Ne zaman gideceğiz peki? Şimdi gitsek anlaşılır mı?” diye sordu.

“Şimdi olmaz. Yarın hava kararmak üzereyken gideceğiz. Biliyorsun, daha kızları da ikna edeceğiz. Ayrıca hiçbir şeyin anlaşılabilmesi için yarın akşamı beklememiz şart,” dedi Mete buyurgan bir sesle.

“Doğru söylüyorsun,” diyerek onayladı Mustafa. “Hem yarın Harran Üniversitesi’ne gidecektik, yokluğumuz hemen fark edilir. Söylediğin gibi yapalım. Ama gideceğimiz yer hakkında ipucu versen...”

Mete başını olumsuz manada salladıktan sonra, “Olmaz dostum, sürpriz,” dedi. “Sadece şunu söyleyebilirim ki, buraya göre çok daha ihtişamlı ve gizemli bir yer.”

“İhtişamlı” kelimesi Mustafa’yı umutlandırdıysa da “gizemli” kelimesi için aynı şeyi söyleyemezdi. Bu kelime onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

* * *

Gece yarısına kadar süren gözlemlerin sonunda yorgun düşen öğrenciler, yol yorgunluğunu da bahane ederek bir sonraki günün öğle saatlerine kadar çadırlarından çıkmamışlardı. Öğleye doğru çadırlardan sesler yavaş yavaş yükselmeye başladı. Urfa’nın kavurucu sıcağı insanı rahatsız ediyordu. Öğrenci kafesi kahvaltı ettikten sonra Harran Üniversitesi’ne doğru yola çıktı.

1992’de kurulan Harran Üniversitesi, çok sayıda öğrenciyi ihtiva ediyordu. Birçok alanda fakültesi bulunan üniversite, artık ülkenin her köşesinden gelen öğrencilerin ve akademisyenlerin bulunduğu kapsamlı bir eğitim kurumuydu. Özellikle üniversitenin Fizik bölümündeki akademisyenlerden Astrofizik alanında çalışmalar yapan dahi bulunuyordu. Gerek gözlem etkinliğine gelen gençlere farklı bir üniversiteyi tanıtmak gerekse Fizik bölümündeki akademisyenlerini tanımlarına vesile olmak için üniversiteye de gezi düzenlemeye kararı vermişlerdi.

Öğrenciler okula ayak bastıklarında çok şaşırdılar. Bu kadar gelişmiş bir kampüs beklemiyorlardı. Üniversite kampüsü en az İstanbul’daki köklü üniversitelerin kampüsü kadar büyük ve görkemliydi. Öğrencisinden akademisyenine, işçisinden temizlik görevlilerine kadar

herkesin sürekli hareket halinde olduğu aktif bir ortamın ortasına düşmüşlerdi.

Öğrenciler kampüsü gezip akademisyenlerle tanışırken zaman hızla akıp geçmişti. Akşama doğru kabile kampüsten ayrılmış, çadırların olduğu yere doğru yola çıkmışlardı. Bu gece de öğrenciler bir süre dinlendikten sonra gece gözlemi için toplanacaktı ama bu sefer dört eksikle...

* * *

“Nereye gittiğimizi hâlâ söylemeyecek misin Mete?” diye sordu Mehtap. Yarım saattir aralıksız yürümekten yorulmuştu.

Mete duraklayıp, “Az kaldı, biraz daha sabredin,” dedi.

Tahmin ettikleri gibi Günay’ı ikna etmeleri zor olmamıştı. Mehtap’sa önce epey nazlanmış, kableden ayrılmaya cesaretinin olmadığını söylemişti. Ancak içindeki bilim aşkı yüzünden, Mete’yle Mustafa’nın anlattıklarına yenik düşmüş, onlarla maceraya atılmayı kabul etmişti. Görünen oydu ki, Mehtap verdiği bu karar yüzünden şimdiden pişmandı.

Sırtındaki çantanın gereğinden ağır olduğunu fark eden Mustafa, kızlara sezdirmeden Mete’nin yanına gidip, “Benim çanta... Yine niye gerektiğinden daha ağır?” diye sordu. “Bunda senin payın var mı dostum?”

Mete muzipçe tebessüm ederek, “Belki birkaç parça şey koymuş olabilirim, bu seferlik de idare et kardeşim,” dedi.

Mustafa, “Nedense senin ‘seferlerin’ bir türlü bitmiyor, ama neyse bu seferlik de öyle olsun bakalım!” dedi. Sonrasında iki arkadaş birbirlerini duyabilecek şekilde güldü.

Biraz ilerlemişlerdi ki, Mete’nin ani duruşuyla herkes donup kaldı. Mete, parmağıyla üç katlı virane bir evi işaret ederek, “İşte geldik millet!” diye haykırdı.

Mete haricinde gruptaki kimsenin yüzü gülmüyordu. Havanın kararmasıyla birlikte oldukça ürkütücü görünen kadim bina onlara kasvetten başka bir şey sunmuyordu.

Mustafa yorgunluktan yutkundu. İmalı bir ses tonuyla, “Kardeşim, bizi getire getire buraya mı getirdin?” diye sordu. “Eminim burada fareler cirit atıyordur!”

Titizliğiyle bilinen Mehtap, bu söz üzerine sessiz kalamadı. “Ne diyorsunuz ya! Ben farelerden çok korkarım. Bence geri dönelim!”

Mete sertçe, “Bu yolun geri dönüşü yok!” dedi. “O kadar gelmişiz, ki gördüğünüz gibi hava da karardı. Bu karanlıkta geldiğimiz yeri bulamayacağımız aşikâr. Yani bu gecelik buradayız. Hem korkmayın, fare görürsek ben icabına bakarım.”

“Gizemli bir yere benziyor, geceyi burada geçirmek heyecanlı olabilir,” dedi Günay.

“İşte sizden duymak istediklerim,” diyerek Günay’ın sözlerini onayladı Mete. “Anınızı yaşayın ve gelecek kaygısını yarına kadar kafanızdan atın!”

Eve yaklaştıklarında gördükleri sahne karşısında tekrardan duraklamışlardı çünkü karşılarında devasa büyüklükte eski bir mezarlık belirmişti. Mezar taşlarından yoksun, sayısı meçhul, düzensiz tümseklerin bir araya geldiği tarihî bir mezarlık...

Ortamdaki derin sessizlik herkesin gerilmesine sebep olmuştu. Dördü de mümkün olabildiğince soğukkanlı olmaya çalışıyordu, eve adım atana kadar kimse kimseyle konuşmadı. Tek güvenceleri, fener olarak kullandıkları telefon ışığıydı.

Evi asırlardır koruyan, üzerinde Osmanlı motiflerinin bulunduğu eski tahta kapıyı araladıklarında yoğun bir toz kütlesiyle karşılaştılar. Kapı kapalı olmasına rağmen kilitli değildi. Ev sanki terk edilmişti. Bakımsız olmasına rağmen bu derece görkemli bir ev neden senelerce yalnızlığa mahkûm edilmişti ki? Bu görüntü, herkesin aklını kurcalamıştı.

Evin girişindeki eski dönemden kalma gaz lambasını kibritle yaktıklarında ortam biraz da olsun aydınlandı. Çekmeyen cep telefonlarından daha fazla ışık yaydığı kesindi. Ardından arka arkaya, gıcırdama sesinden senelerin yorgunluğu belli olan ahşap merdivenleri çıktılar. Çürümeye yüz tutmuş merdivenlerden gelen sesin dışında etraf çok

sessizdi. İlk katı çıktıklarında karşılarında bir gaz lambası daha belirdi. Onu da yakınca ev biraz daha aydınlanmıştı. Evin dizaynı ve eşyalar büyük oranda seçilebiliyordu.

Oturma odasına benzeyen bir odaya girdiler. Ortamdaki sessiz gerginliğe dayanamayan Mehtap, “Ya ben çok korkuyorum,” dedi. “Burada gözlem falan yapılmaz, gidelim.”

“Mehtap haklı Mete,” dedi Mustafa. “Başımıza her an bir şey gelecekmış gibi hissediyorum.”

Mete, “Merak etmeyin,” diye yineledi. “Haklısınız, biraz korkutucu görünebilir. Ama bize zarar verebilecek kimse yok. Görmüyor musunuz, in cin top oynuyor!”

“Ya Mete!” diye tepki veren Mehtap’a Mete gülererek karşılık verdi.

Salona girdiklerinde etraftaki eski eşyaları fark ettiler. Tozlanmış, senelerin verdiği ağırlığa dayanamayıp kırılmış ancak buna rağmen yerleştirildiği düzenli halini korumuş birbirinden antika eşya mezarları...

“Belli ki ev senelerdir kullanılmıyor,” dedi Günay. “Baksanıza her yeri pislik götürüyor.”

“Gelin üst kata çıkalım,” dedi Mete. “Oradan gökyüzü daha güzel görünüyör olmalı.”

Bu teklif karşısında heyecanlanan Mehtap, “Üst kata çıkalım öyleyse. Hatta mümkünse sabaha kadar oradan ayrılmayalım!” dedi.

Bunun üzerine dört arkadaş salondan çıkıp merdivenleri tırmanmaya devam ettiler. Evdeki tek ses merdivenlerin gıcırtsıydı.

“Dikkatli çıkın,” diye uyardı Mustafa. “Merdivenler çok da sağlam görünmüyor.”

Üst kata vardıklarında karşılaştıkları manzara bir öncekiyle benzerdi. Birbirinden eski, toz içinde, oldukça bulanık görünen sayısız antika eşya... Çalışma odasına girdiklerinde odanın dizaynı herkesin ilgisini çekmişti. Çalışma masası, üzerinde istiflenmiş defterler, astronomi ve fizik kitapları, kalem kutusu, hesap makinesi ve masanın karşısındaki

sedir seneler önceki düzenini koruyordu. Üzerlerindeki tozlar olmasa birileri tarafından hâlâ kullanıldığına inanmak mümkündü.

Mehtap hayranlıkla, “Böyle bir çalışma odamın olmasını çok isterdim,” diye haykırdı. “Baksanıza, burada yaşayan kişi de bilimle uğraşıyormuş!”

“Evet, tesadüfe bakın ki astronomi ve fizikle ilgiliymiş,” dedi Mustafa şüpheyle.

Gaz lambalarını çalışma masasına bıraktıktan sonra boş buldukları koltuklara oturup çevrelerindeki eşyaları incelemeye daldılar. Mehtap çalışma masasına geçti. Oturmadan evvel tozlanmış koltuğu bir an olsun yanından ayırmadığı ıslak mendille defalarca sildi. Oturduktan sonra çalışma masasını yakından incelemeye dalmıştı ki masada bir şey fark etti. Bir zarf...

O ana dek kimsenin fark etmediği bu küçük ayrıntı bir anda gözlerinde büyümüştü. Tozlanmış ve sararmış eski zarfı, işaret ve başparmağıyla tutup arkadaşlarına göstererek, “Bakın burada ne var!” dedi.

Odanın dört bir yanında etrafı inceleyen Mete, Mustafa ve Günay zarfı görünce heyecanla etrafına üşüştiler.

Mustafa zarfı çekip aldığı anda, “Bu bir mektup,” dedi. “Seneler evvel yazılmış bir mektup.”

“Mutlaka okumalıyız,” dedi Mehtap. Mete zarfı aldı, mektubu içinden çıkarıp açtı. Güzel ve itina ile yazılmış yazıyı görünce iyice heyecanlandılar. Mete mektubu Mehtap’a verdi.

“Mektubu sen okumalısın Mehtap. Malum senin dışında hepimizin sesi karga gibi.”

Mehtap, gülüşmenin ardından mektubun temiz olduğuna kanaat getirdi, mektubu alarak nahif ve çocuksu sesiyle okumaya başladı.